

NO ÉS FÀCIL!

No, no és fàcil ser al peu del canó dia rere dia i després haver d'anar a fer les 8 hores que et toquen per dur les garrofes a casa.

No és fàcil solidaritzar-se de bon grat i acompanyar companys i companyes ensorrats perquè el patró els fa la vida impossible o directament els ha acomiadat. Sovint venen ganes d'abraçar-los i plorar amb ells... però aquesta és la gràcia de l'ajuda mútua. Avui ho fem amb i per ells i elles; demà sumem i som un *nosaltres* que farà un cop de mà als qui ho necessitin. De ben segur que també s'implicaran i demà passat en serem més.

No és fàcil i és cansat. Persones desorientades víctimes d'empresaris despietats incapaçs de la més mínima empatia. És dur haver-los d'afrontar cara a cara... aquella cara tan dura que mostren. Però és infinitament enriquidor veure com aquests companys afectats recuperen la confiança en si mateixos, la dignitat, aprenen a defensar-se, plantar cara al Director i a l'encarregat; més gratificant encara és quan normalitzen dedicar part del seu temps a solidaritzar-se amb d'altres que ho passen malament.

Burocràcia, lleis, pals a les rodes. L'Estat i la Patronal s'ho fan prou bé per judicialitzar i dificultar l'acció directa per part dels treballadors i les treballadores, requerint ben bé la participació de gestors i tecnòcrates professionals. Però aquí estem nosaltres i així som, n'aprenem i seguim plantant cara modestament.

Aquestes darreres setmanes han estat força complicades:

L'arribada a les nostres terres de la pandèmia vírica originada per la voracitat de les classes empresarials -no se'ns oblida- és un veritable cop al ventre de les classes treballadores: sumat als efectes negatius sobre la salut i la fragilitat del sistema sanitari estatal, privatitzat descaradament per les clientele i trames polític empresarials, ens trobem que les patronals aprofiten per acomiadar a porta freda milers de companys i companyes treballadores amb una impunitat espantosa, els famosos EROS i ERTOS. L'Estat fa figa davant les pressions de les finances i en canvi pren el garrot per escanyar llibertats civils «pel bé comú». Cinisme.

En aquest context se'ns ha acusat als sindicats marcadament combatius de no haver reaccionat i actuat amb immediatesa i contundència davant d'aquestes mesures, i aquí si caldria fer un incís, retornant al No és fàcil:

- En primer terme una organització federalista de base pren les grans decisions a partir d'assemblees dels seus afiliats i afiliades. Això, l'ètica assembleària, fa que la dinàmica resolutiva sigui lenta, però no ens en penedim ja que tot plegat evita la consolidació de lideratges rectors. La conjuntura social de la crisi sanitària no ha facilitat tampoc la seva celebració.

- En segon terme les organitzacions sindicals podem fer o deixar de fer, a banda dels acords presos pels nostres afiliats i afiliades, en funció del volum de la nostra afiliació, i aquest és sempre molt millorable per tenir allò que anomenem força imprescindible per obtenir èxits que ens ajudin a construir un món just per tothom. Massa sovint la crítica és procedent de persones que no participen a cap sindicat o organització per

millorar la societat: els convidem a que se'ns afegeixin, aprenguin, col·laborin recíprocament per aconseguir aquesta força que totes i tots considerem tan necessària.

- En tercer terme no és cert que no s'hagi fet res. A banda d'assistir a la nostra feina o teletreball diari han tret fum les connexions d'internet i telèfons en coordinació amb els companys amb més experiència com a assessors, advocats que ens aconsellaven com interpretar els Decrets d'urgència publicats al BOE o al DOGC (ara per ara l'Estat i les patronals són qui tenen el monopoli de la força i els recursos i dirigeixen la batuta) per establir estratègies d'actuació i elaborar guies per l'afiliació.

- En quart lloc aquests dies hem estat dedicant molt de temps, energies i el cor a atendre des de la distància telefònica l'allau de companys i companyes afectats per ERTOS i EROS conseqüència de l'avarícia empresarial. Recordem que darrera de cada treballador i treballadora acomiadada hi ha una família i nens que es poden quedar sense menjar fruita fresca, sense sabates noves, sense joguines.

- En cinquè terme som modestes persones que dediquem el nostre temps personal per un somni i amb les corresponents virtuts, febleses, necessitats feina i família.

En aquest món mediàtic sembla que allò que no es publica als quatre vents no existeixi, i és una pena perquè els companys i companyes modestos i abnegats han de ser també dignes de reconeixement. Ens desmarquem també humilment de proclames unilaterals que hagin pogut realitzar altres comitès d'àmbit territorial.

NO ÉS FÀCIL I ÉS CANSAT, PERÒ VAL LA PENA !

SALUT I ANARCOSINDICALISME